

[Tholstrup.]

vare imod, at man prøver på at lave handelsaftale med Østtyskland. Det er ikke meningen, at den skal bruges for at forbedre handelen; det er et forsøg på at få den diplomatiske forbindelse oprettet, og da Danmark ikke anerkender Østtyskland som selvstændig stat, er det naturligt, at man afholder sig herfra, og her går handelen jo glimrende — der foregår en byttehandel, som begge parter er godt tjent med. Vi er Østtysklands allerstørste udenrigske handelspartner, så det ville være fuldstændig tåbeligt at prøve på at ødelægge denne handel med at få også den ind i stive rammer; det har vi set nok af.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) for tilrettevisningen vedrørende Englandshandelen, men det, jeg anmodede den højtærede handelsminister om med henvisning til at søge assistance hos den højtærede landbrugsminister, var netop en redegørelse for, hvorledes vi kan slippe ud af den dårlige statshandel, vi laver med England gennem diktatorerne på mejerikontoret i Aarhus. Jeg henviser til, at det er loven om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vi behandler her i dag; det er ikke alene vareforsyning, den drejer sig om. Der står i loven, at formålet er at varetage ordningen af landets betalingsforhold til udlandet, og tredje kapitel har til overskrift: Om foranstaltninger vedrørende indførsel, udførsel og fordeling af varer m. v. I § 5, stk. 3, står der:

„Ministeren bemyndiges endvidere til at træffe midlertidige foranstaltninger til fremme eller regulering af udførslen af varer her fra landet.“

Det kan godt være, det er en anden lov end denne, der benyttes til at forankre den uheldige statshandel, som giver landbruget et tab på mindst 100 mill. kr. om året. Der er allerede påvist et tab på 50 mill. kr., siden jeg tog ordet ved lovforslagets første behandling for nogle få uger siden. Jeg vil derfor stille det spørgsmål: Kan vi ikke få en klar redegørelse for, hvorledes og hvornår vi kan slippe ud af denne urimelige statshandel, som kun kan eksistere i kraft af en lovgivning, som giver monopol til en bestemt organisation og hindrer andre i at sælge?

Det lader til, at dette rågummi er noget meget elastisk noget at tale om; vi kan ikke

blive enige om procenttallene. Den højtærede minister siger, at det drejer sig om 3 pct. (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Lis Groes]; Mellem 3 og 4 pct.). Ja, jeg har her tallene for bevillingerne for indeværende år. Der er den 29. december 1953, altså noget før året begyndte, givet en bevilling på 500 000 kr., og den 30. marts 1954 blev der givet en bevilling på 250 000 kr. Det er 750 000 kr. for det første halvår. I denne periode blev der importeret for godt 30 000 kr. på dollarpræmieringsbasis; det giver altså ca. 4 pct. Men i andet halvår, da importørerne havde regnet med en bevilling på 750 000 kr. ligesom for første halvår, blev den skåret ned til 600 000 kr., for nu skulle der spares på valutaen. Denne bevilling på 600 000 kr. blev givet i juni måned, og der blev købt for hele beløbet med det samme. Så blev der gjort vrøvl, det var ikke nok. Den 2. november blev der givet en bevilling på yderligere 300 000 kr., men med en vedføjelse om, at disse 300 000 kr. måtte betragtes som en a conto-bevilling for 1955. Men hvis vi regner disse 300 000 kr. med til importen for i år, er vi oppe på 1 650 000 kr. Indtil dette tidspunkt er der ifølge varedirektoratets udsagn importeret for 82 000 kr. på dollarpræmieringsbasis, og det må blive 5 pct. for hele året. I den aktuelle situation, hvor man altså kører med denne bevilling på 300 000 kr., der blev givet i november, er der importeret for et beløb, som jeg har fået opgivet fra tre købere til at være omkring 80 000 kr., men som varedirektoratet efter først at have opgivet samme beløb har rettet til 54 000 kr. 54 000 kr. er også en større procentdel i forhold til de 300 000 kr. Dertil kommer, at der yderligere regnes med en import på 100 000 kr. på dollarpræmieringsbasis, og her har man ikke taget dollarbeløbet, de 80 pct., med i betragtning. Hvis vi regner dollarbeløbene med, vil 50 pct. af hele importen være gået over dollarpræmieringen, men hvis vi ikke gør det, bliver det kun 33 pct. Men selv en dollarimport på 33 pct. af hele importen virker afgjort fordyrende på skosålerne, og derfor må man vist hævde, at finder vi ikke mulighed for at give en bevilling for den smule, det drejer sig om, fordyrer vi kunstigt fodtøjet med 3—5 kr. pr. par, således som jeg har oplyst det tidligere i dag.